



## ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

TOY JEAN CASSOU

## **ΘΑΜΕΝΟΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΧΙΩΝΙ...**

\*Οσο ή θέση τους γινόταν πιὸ κρίσιμη, οι τέσσεροι κάτοικοι του ἀπομονωμένου και σκεπασμένου ἄπο τὰ χώρια σπιτιών ἔχοντων σαν τὴν προσωπικήν τους ἀγάνωνα καὶ δὲν ἀπέντεναν πιὰ παρὰ τὸν κοινὸν κίνδυνον. Τὰ τρόφιμα σωνόντες παν, ὁ καρδος περούνεσ. 'Ο 'Εμπότις δὲ συλλογίζεταις πιὸ δὲν ή γυναικα του ή Ρούνθ ἀποτελεῖταις δὲ λόσενα ἀπ' ἄνθρωπον. Οἱ Ζηρί πάλι ἔχοντας τὴν πόλη του γι 'αὐτὴ κι' ὁ Γηρυόντις δὲν ἀνησυχοῦστι πιὰ γάρ τὸ δράμα ποὺ μέτα τόσης μοχθηρᾶ εἰχε οὐφάνει γύρω ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τερεβι, για νάγει μόνον τὴν εὐχαριστησην νὰ τοὺς κατάσταιει μπλεγμένους στὰ δίκτυα τους. 'Η Ρούνθ πάλι, πιὸ φιλότων ἀκόμα, το ἐλεῖς ἔχασει δῆλο και τόσο τὸ μαναλό της, δοσα κι' οι αἰσθήσιες της; δὲν στρεφόντεςσαν πιὰ παροῦ ποδὸς τὴ σωτηρία, ποὺ μέρα μὲ τὴ μέρα γινόταν λιγώ τερο πιθανή.

Ελάχιστα άφηγε τὰ δωμάτιά τους κι' ἐμεναν σιδερόν πάγαστε σπυρούντωμένοι στὸ Ισόγιο, μέσ' στὴ βεράντα οπου τὸ χιόνι, σωριά σμένον ἀπάντα σαστὶ τέκμα, ἔρριχνα μέσα ἔνα μισόφορο ὑπόλευκον Στεφανών γόντουσαν ὃ ἔνας, πλάι στὸν ἀλλον γιαν νὰ ἀντιστέκονται καλλιτεροί α' αὐτέρ τὸν παγμένον καὶ σιωπηλὸ τρόδο ποὺ τοὺς κυρίες. 'Ο Ζάμη, πιὸ ἀντόπομονος καὶ πιὸ γένος ἄπ' δλους, τολμούσι μόνον νὰ σηκωνται καὶ νὰ περπατάσι στὸ σπί, διασχίζοντας τὶς καμάρες κι' ἀνεβάντωντας τὴ σκάλα. Τὸ περπάτημά του ἀντερ χούσα πένθιμα.

Κοιτούσε τὰ ἐπικλα, τις εἰνάρει, δὲλ' αὐτέα ποὺ τόσυ τὸν εἰχα  
κάνειν νά υποφέρει ἀλλοτε και ποὺ τώρα τοῦ γινόντουσαν προ-  
σφίλη, γιατὶ εἴται ή ἴδια ἡ ζωὴ ή ὥστα ή οἰκογενειακή, ή καθημε-  
ρινή, ή ἀσφαλής. Τώρα, δὲλ' αὐτέα τὰ πράγματα εἴται ἀχρήστα.  
Τι χρειαζόντουσαν οἱ καθηρέφτες; Τι χρειαζόντουσαν οἱ πολυυθό-  
νες και τὰ τραπέζια; Τι χρειαζόντουσαν αὐτέας οἱ φωτογραφι-  
τές Ρούθ, εἰκόνες ἐνός παλαιοῦ ἔρωτος; Οἱ ἔρωτας σήμεραν εἰχε σχέση  
με τὴ σημερινήν του κατάσταση, οἱ θεωρίας ἐμμενε στὸ περιθώριο τῆ-  
ζωῆς. Σήμερα ἔνα μονάχα ζήτημα δρθωνύταν μπροστά του: ν-  
ηγῇ ἀπὸ αὐτοῦ τὸ ἀδιέσδο, νά οσθῇ μέτρην μπροστά ἀπό  
τὴ κατάστη, τοῦ θνατήσον.

Ο "Ερμητεος" έκοιταζε τη γυναικα του. "Ομορφη πρόλιγων άνωμα ήμερδων, λαμπτρή, γυμάτη σκοτεινές γι' αύτὸν σκέψεις, είχε γίνει τώρα κάτισχυν κι' έτοιμα.

οπεψεις, ειχη γινει τα μετα καιτιογια κι επεδρει.  
Οσο για τον ιρηνηρο, το πρωτοπο του είχε χάσει  
αυτό το ειρωνικό και δύλιο υφος, με το διποιο φαινόταν  
έλλοτα σα να πειριφορει τη ζιον. Δεν είταν πια άνωτε-  
ρος από τις πατες. Η άντηση, μονάχα, Ισκιωνε το μέτωπό<sup>1</sup>  
του. Φαινόταν σα να λέει: «Τι ; θά υπονύψω κι » έγω με τη  
σειρά μου;».

Ἡ ὕδα γυρνοῦσε στὸ ζολόῖ τοῦ χεριοῦ τοῦ Ἐρμπερ.

**“Όλα τὰ ἄλλα ρολόγια εἶχαν σταματήσει.**

\*\*\*

Ο Ερμηνευτικός Σύνδεσμος της Ελλάς παρακαλεί τους επισήμους αρχηγούς να συναντήσουν την Κυριακή 10 Απριλίου στην Αθήνα για να διαπιστώσουν την πραγματικότητα των αποδημιών.

— Αχ ! στέναξε, αν είχαμε τουλάχιστο ακόμα γκάζι.

— Σαν ελεύθερος πώς θα θέτει φυσική στην ο Σαμ.  
— Σαπάστε! τους διάκοψε ο Γρηγόρης.

Στ' ἀλλήλεια, εἴτεν προτιμώπερο νόο βυθίζωνται μέσ' στὴν σιωπὴν παρὰ νὰ κάνουν προσπάθειες, ν' ἀνοίξουν ἔνα στόμα ξε-  
ραιμένο, νὰ ξεσφίξουν τὶς μασέλες του γιὰ νὰ προφέρουν τόσο μά-  
ταια λόγα.

ταυτα λογια.  
· Ή Γρύθ, κουλουριασμένη σὰ σκύλλα ἀπάνω στὰ μαξιλάρια της, ἀρχισε νὰ στενάζῃ. Βύθισε τὰ μικρὰ δόντια της μέσ' στὰ μαξιλάρια, γιατὶ νὰ ἐμποδίσει τὰ δάκρια ποῦ τῆς ἐρχόντουσαν. Λίγος ἀφρός φάνηκε στα χειλή της. Ο «Εμπιπτερ» τῆς καΐδεψε ἐλαφρά και γλυκά τα μεσάνια.

το κεφαλή. Ανοίκει τα ματιά της, τον κοιτάεις και τα ξαναλύεις  
Ο Ζάδη σπικάθηκε και σούνοντας το πόδια του βγήκε άπλωτή  
βρεφάντα. Όλα γύρω είταν σκοτεινά. Παιζόντας έκανε ν' αντηχούν  
ένα κλειδί και λίγες γαζέες πού είχε στην τσέπη του άνεβησε  
στο δωμάτιο που είταν η κάμαρά του και ξαπλώθηκε στο ρεβράτιο  
του. Τού φαινόταν πώς ο γιακαᾶς του πουκαμίσουν του τού έσφιγγε  
τα λαμιού την ξεκούμπαντα και άναπνευσε λίγο που έλευθερα. Απέ-  
ναντι του, σε μια έπατέρα, λίγα βιβλία των κοιτάζοντα

**Ακουσας ἄξιαφνα βήματα:**

δικαιούεται του.

— Θὰ πεθάνουμε! είπε.

— Ο Ζάμ δὲν ἀπήγνησε τίποτε. Τὸ ηξερος καλὰ αὐτό, διαβέ—  
— Θὰ πειθάγωμε! Εγκάπτε ὁ Γοργός τοι βγῆκε εἴς το

— Θα πεθανουμει ξαναπει ο Γρηγόρης και βγήκε εξω.  
\*\*\*

‘Ο Γρηγόρεις ξαναγύρισε πὲ λέγο.

— Ἐλα, είπε σὲ Ζάμ, ἀνακάλυψα μερικὰ κουτιά κογσέρβες.

Καὶ, καθὼς φάνηται νῦν ἐξανάρθει σ' αὐτὴν δῆλος ὁ δόλος καὶ διαβολικὸς χραπετῆς του, τοῦ ψιθύρισε στ' αὐτήν :  
— "Ελλα, γιατί οι δυο μέλλοι θέλουντες νά τά φάνε χωρίς

ἔσενα.. Μὰ ἔγω, βλέπεις, ἡλθα νὰ σὲ εἰδοποιήσω.  
— Ε' ἡ Βαῦθι αὔριας ὁ Ζάχης' ἡ Βαῦθι δὲ μὲν θύλαι

— Καὶ ἡ Ρούση, φωτισθεὶς ὁ Ζαρ, καὶ ἡ Ρούση δέ με φελεῖ.  
— Η Ῥούση, εἰπεν ὁ Γεργόδης μὲν ἔναν ἐλαφρὸν σαρκασμόν. Μάλισταί τοι πάνταν αἴγα γνωνεῖν πωπεδό θυσία.

ορο. μα εκείνη λέγο λαντινών είναι γενναμένη ωστό σημεῖο.  
Κατέβηκαν μὲν βῆμα γοργὸν καὶ βαρύν. Τρέχλιζαν ἀδιάκοπα.  
Μέσ' στὴ βαράντα, Αιπλωμένοι στὸ πάτωμα, ἡ Ρούθ κι  
ὁ Ἐουπέρ, ἔτοψαν.

— "Οχι τόσο γρήγορα, τους είπε δ Γρηγόρης, οχι τόσο

γοήγορα !

Η Ρούθ ξέργασε ένα γονδλισμό και τοὺς ἔκοιτοξε μὲ λάνσα. Τὰ μάτια τῆς εἶταν κατακόκκινα.

— Βρήκα καὶ γιὰ νὰ ποῦμε, εἴπε δὲ Γεργόρης καὶ τοὺς ἔδειξε μᾶς μποτίλια μὲ παλὸδ μηλίτη καὶ μᾶδ ὅλη μὲ οἵταν.

Ο Ζάμ τότε σηκώθηκε καὶ πῆγε ένα τάσι ἀπὸ πορσελάνη καὶ ἥψε μ' αὐτὸ.

Τότε, δέξαφισ, τοῦ φάνηκε πᾶς η Ρούθ έγινε πάλι ώραία.

Καὶ, στ' ἀλήθεια, τὸ χρῶμα εἶχε ξανάρθει στὰ μάγογάλα τῆς Ρούθ. Τὸ βλέμμα τῆς εἰχε πάρει μιὰ λάρυγχος ἀλλόκοτη, μᾶ γοντευτική. Κούνησε τὸ κεφάλι κ' ἔφτιξε τὰ μαλλιά της, ἐπειτα εἶχεις διαδοχικὰ τοὺς τρεῖς συντρόφους της. "Ἐβαλε τὸ χέρι της στὸ χίρι τοῦ συζύγου της καὶ τοῦ χαμογέλασε. "Ἐπειτα ζήτησε νά πιῇ ἄκομά. Ο Ζάμ γύρισε στὴν κάμαρή του νά κοιμηθεῖ.

\*\*\*

Ο Ζάμ κοιμόταν ἀκόμα, δταν δὲ Γεργόρης μπῆκε στὴν κάμαρή του.

— "Ελα νά φᾶς καὶ νά πιῆς πάλι, τοῦ εἰπε.

— Πάστην ὕδωρ κοιμήηκα τὸ ρώτησε δὲ Ζάμ ἀνοίγοντας τὰ μάτια. Θάδπορετε νάχει κοιμηθεῖ εἶντεκα ἡ δώδεκα ώρες.

Κατέβηκαν τὴν Χρήστην. "Η Ρούθ άλλετα μεθυσμένη, τραγουδοῦσε δυνατά. Ο Γεργόρης τῆς ἔβαλε τὸ δάχτυλο στὸ στόμα.

— Σωπάστε ! τῆς εἰπε.

— Ο "Εμπερό στράφηκε πόδες αὐτὸν :

— Σοῦ ἀπαγορεύω νά μιλᾶς ἔτοι μιλάς στὴ γυναικα μου.

Ο Γεργόρης τὸν κοίταξε περιφεροντικά καὶ σήκωσε τοὺς ώμους.

— Φίλοι μουιάναστενάε. Φίλοι μουιθδ βγούμε ποτὲ ἀπὸ δῶ μεσοῦ;

— "Ἄς προσευχθῶμε ! εἰπε τότε η Ρούθ.

Έγονάτος δοῖ μὲ τὸ κεφάλι τους χωμένο στὰ χέρια, κ' ἐλλημονήθηκαν σὲ μιὰ προσευχὴ θερμή πόδες τὸ Κύριο. "Ἐπειτα, κάποιας ἔγκαδιμονένοι, μοιράστηκαν τίς τροφές, καὶ, ἐπειδὴ δη μηλίτης εἰχε σούδει, ανοίξαν τὴ μποτίλια μὲ τὸ ούσιο.

\*\*\*

Ο Ζάμ παρατηροῦσε τὴν δμοξφιὰ τῆς Ρούθ. Είχε στηλωμένο τὸ κεφάλι της καὶ χάιδειν μὲ τὸ μικρό της χέρι τὰ μαλλιά της. Η μπλούζα της εἶταν ξεκουμπωμένη ἀπάλια καὶ ἀφήνει νά φαίνεται ὁ κυματισμὸς τοῦ στήθους της.

— "Έχε δίκιο, σκέψηκε δὲ Ζάμ. Πρέπει νά προσευχθῶμε. Ο Κύριος θὰ μᾶς εὐσπλαχνίσει καὶ θὰ μᾶς ξαναδώσει τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς.

Καὶ σύνθηκε μὲ τὰ γόνατα πρὸς μιὰ πολυθρόνα, ὅπου ἀκούμπητες τὸ κεφάλι του.

Τὰ πράγματα δὲν εἶταν γι' αὐτὸν πιὸ ενίκαλα τώρα. Τὸ ν' ἄγαπαί τη Ρούθ δὲ μποροῦσε πιὸ νά είνει ἀμάρτια. Ο "Εμπερό, καὶ καλὸς σύντροφος τῆς δυνατικής, ἔπρεπε νὰ πάψει νὰ τοῦ τὸ ἀπαγορεύει. "Η Ρούθ εἶταν πολὺ δμοσφῆγη γιατὶ νά μην ἀνήκει σ' δοὺς τὸν κόσμο; Ο Ζάμ, ποὺ αὐτὴ ή λιδέα τὸν ένθυσιασε, πλησίασε τὸ Γεργόρη.

— Μὰ καὶ σύ, τοῦ εἴπε, καὶ οὐ ἀκόμα, μπωρεῖς νά τὴν ἀγαπᾶς δὲν θέλεις. Γιατὶ δχι; Δὲν δη μοιλογήσης δι τη Ρούθ εἶναι ποτὲ στὴ ζωὴ του.

Ο "Εμπερό ἀκούσεις αὐτὰ τὰ εὐθυμαρά λόγια καὶ πλησίασε.

— "Ε ! εἰπε μονάχα, γρυλλίζοντας περήφανος.

— Οσο γιὰ τὸ Γεργόρη αὐτὸς δὲ σκεφτότανε παρὰ τὸ φαῖ.

\*\*\*

Μερικὲς ἡμέρες ἀκόμα πέρασαν. "Ενα είδος ζωῆς είχε έμψυχσει τὸ σπίτι.

— Γεργόρη ! δὲ Γερμπερό φάναξε μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη ἀπὸ ἐνθουσιασμό, ἀγάπητέ μου φίλε Γεργόρη; Δὲν μπορεῖς πιὰ καὶ ἀρνηθεῖς τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Θεοῦ!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Γεργόρη ἀχτινοβολοῦσε ἀπὸ καλούνη, ἀπὸ χριστιανικὴ ἀγάπη, ἀπὸ οικτοῦ. "Εσφιγγε στοργικὰ τὸ χέρι τοῦ συντρόφου του!

— Πήγανε, εἴπε στ' αὐτὴ τοῦ Ζάμ, ἀγάπησε πτηνὰ καὶ ζῆστε εὐτυχίες τόσο ώραία! Ο Θεός καὶ δὲ Γερμπερό σοῦ τὴ δίνουν.

Ο Ζάμ ἐπλησίασε τὴ Ρούθ. "Ἐκείνη σηκώθηκε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι. Ο "Εμπερό, καθισμένος στὸ βάθος τῆς πολυνθρόνας του, χαμογέλασε ἀνάβοντας τὴν πίπα του.

"Η Ρούθ στεκόταν ὅρθη μὲσ' στὴν δμοσφῆη μακρού της ωρίμπα. Ο λαμός της ἀχτινοβολοῦσε. "Ἐβαλε τὸ χέρι της μέση τὸ χέρι τοῦ Ζάμ ποὺ ἔτοιμος. "Ο "Εμπερό καὶ δὲ Γεργόρης χαμογέλασαν τὸ κεφάλι τους, κυνηγεύοντας καὶ οἱ δύο ἀπό τὴν ζωὴν της.

\*\*\*

Ο Ζάμ βρίσκεται μὲσ' στὴν κάμαρή του, καθισμένος στὸ κρεβάτι του. Ράβει ένα κουμπὶ στὸ πονκάμισό του, τραγουδοῦντας σὰ ναύτης δταν ἡ θάλασσα είναι γαλήνια.

— Η Ρούθ μπαίνει μὲσ' τὴν κάμαρά του μ' ἵνα βῆμα τέσσο ἀνάλαρψο, δστατο μόλις τὴν ἀντιληφθῆκε. Στάθηκε μπροστά του καὶ τὸν ἔφωνας :

— Ζάμ ! Ζάμ !

— "Ω, Ζάμ, πές μου δτι θὰ ἐλευθερωθοῦμε γοήγορα! Αφοῦ μ' ἀγάπας, Ζάμ, πέστο αὐτὸς, πέστο!

— Να, φάναξε δὲ Ζάμ, να, βασιλίσσα τῆς ζωῆς μου, χιλιαγρημένο πλάσμα, θὰ σωθοῦμε! Θὰ σωθοῦμε γιατὶ σ' ἀγαπῶ καὶ γιατὶ

μ' ἀγαπᾶς. Μερικὲς ἡμέρες δκάμα καὶ θδρεύειν τὸ μᾶς ἐλευθερωσουν:

Καὶ τῆς ἔξηγησε :

— Καταλαβαίνεις : οἱ δρόμοι είναι πολὺ ἄβολοι ἀκόμα : αὐτὲς οἱ καταγίδες είναι τόσο τρομερές. Οι δινθρωτοι ποὺ ψάχνουν γιὰ μᾶς θὰ ἔχασαν βέβαια τὸ δρόμο τους. Μὰ τώρα πρέπει νὰ τὸν ξανάργουν. Ο λοχογός Χρήστης τοὺς δηγεῖ. Είναι καρμάδια παντεπατεριά νέοι ἀξιωματικοὶ ἀποφασισμένοι νὰ κάνουν τ' ἀδύνατα δυνατά γιὰ νὰ μᾶς ξεδιψών.

— "Ω Ζάμ, έστεναξε ἔκεινη μὲ τὴν τόσο συγκινητικὴ φωνή της, τὶ καλὴ ποὺ είναι είναι η εύτυχια τῆς ἀγάπης! Ο "Εμπερό είναι τόσο καλός : θὰ τὸν ἀγαπήσης πολὺ, δὲν είναι έτοι!

— Να, ἀγαπημένοι παιδί, οούς τόρκιζουμε. Θάγαπήσω δλούς ἐκείνους ποὺ σ' ἀγαποῦν καὶ τοὺς ἀγαπᾶς. "Ω Ρούθ, είσαι πάρα πολὺ στὸν δρόμο του, θέλει τὸν θρησκευτικὸν Ρούθον. Οι δγγελοι τοῦ ούρανου δὲν μπορεῖ νὰ είναι πιὸ ώραιοι απὸ σένα.

— Εκείνη χαμογέλασε καὶ ἔφυγε δπως είχε έρθει. Βέβαια είταν ἱνας ἀγγελος τοῦ ούρανου. Ο Ζάμ ξεμεινεις ἐκστάτικος μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα.

\*\*\*

— Εκείνη παίζει μὲ δλα σὸν παιδί. Καρμάδια ψυχὴ δὲν είναι πιὸ καθαρή, πιὸ ἀδιάφορη απ' αὐτήν.

— Σου τὴν δίνωνται δπως τὴν ἐπηρησα, εἴπε δὲ Εμπερό στὸ Ζάμ.

Καὶ τοῦ ἔκανε διάφορες συστάσεις.

— Μήν παραπλεύεις ποτὲ νά τὴς βάζεις τὸ βασίδι, πρὶν ἀποκομηθεῖ μιὰ καρμάδιλλα στὸ στόμα. Έγώ τὸ έκανα αὐτὸν πάντοτε. Νούμαδα ἀπ' αὐτές τὶς δμοφερες ξυνές καρμάδιλλες ποὺ δρέσουν τὸν πολιδιά. Τῆς δρέσουν διάφοροι.

Τοῦ είπε ἀκόμα :

— Θὰ τὴν κάνεις εὐτυχισμένη, δὲν είν' έτοι ; Έγώ, ἐγέρασα. Εξίλλον δχων ἔνα σωρὸ σπουδές κ' ἐργασίες ποὺ μὲ καλούν καὶ στὶς οποῖες θέλω ν' ἀφιερωθῶ. Δὲ σὲ ζηλεύω. Απεναντίας σ' ἀγαπᾶ, δπως ένας πατέρας τὸ παιδί του

Καὶ δρίσησε νὰ περπατάει στὸ διάδρομο στηριζόμενος στὸ πλευρὸ τοῦ Γεργόρη. Συκητούσαν γιὰ ζητήματα μεταφοιτής. Ο Γεργόρης είλεσε καὶ καλήστηκε τὸ παιδί του

— Ο Ζάμ έμεινε στὸ πλευρὸ τῆς Ρούθ, δειλός δὲν νεαροφοριασμένος: "Η τοῦ θείου εὐτυχίας τοῦ τὸ έξαλιζε. Δὲ μποροῦσε νὰ τὴν πιστεψει.

— "Υποφέραμε πολὺ σ' αὐτὸ τὸ τρομερὸ σπήλι, τὶς ἔλεγε, μὲ δλων γεννηθῆτες καὶ η εύτυχια μας. Τώρα, γιὰ νὰ είναι δλα δειλεια, δὲ μᾶς μένει παρὰ νὰ συδοῦμε.

— "Ω ! στέναξε δὲ Ρούθ. Δὲν εἰπε σὲ λίγο...

— Μὰ ναί, ἀπάντησε δὲ Ζάμ... Ακούω τοὺς λυτρωτές μας ποὺ έρχονται ..

\*\*\*

— Πόσο αὐτὸ τὸ παιδία είναι εὐτυχισμένα! έλεγε δὲ Εμπερό στὸ Γεργόρη. Αὐτὰ θὰ είνε η εύτυχια τῶν γηρατειῶν μας.

Ο "Εμπερό καὶ δὲ Γεργόρης είταν καθισμένοι διπλα-διπλα, κάτιον ἀπὸ δλα

— Καὶ σύ, φίλε Γεργόρη, τὶ θὰ κάνεις σμα βγοῦμε δπὸ δλα μέσα;

— Θὰ κάνω δτι καὶ σύ, απήντησε δὲ Γεργόρης θὰ γεράσω.

— "Α, δ, δχι απασιοδεύεις! είπε δὲ Εμπερό κχτωπώντας τὸν δλων δλω.

Καὶ ἀρχίντησαν μιὰ μεγάλη συζήτηση ἐπὶ τῆς μελλούσης ζωῆς.

Ἐν τῷ μεταξει δὲ Ζάμ έλεγε τὰ μαλλιά τῆς Ρούθ καὶ τὰ γέμιζε φιλιά.

— "Ω Ζάμ, έλεγε έκεινη, δρκίσον μου δτι έρχονται! Ας βγοῦμε ἀπὸ δλα ! Ο κόσμος είναι πτέρεσαντος, ἐνδη μείτε μένουμε κλεισμένοι σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. έρχονται ; Πέστο μου, ἀγάπη μου,

— Ο Ζάμ τὴν καθισμένης τρυφερά.

— Αφοῦ σου λέω πώς έρχονται, μικρή μου Ρούθ. Νά : ἀκούω κιόλας τὶς σπατάνες τους.

· · · · ·

Πράγματα δη αποτολή τοῦ λοχαγοῦ Χάβαρντ έργαζότανε μὲ ταχύτητα γιὰ νὰ ξεχωσῃ τὸ σπίτι.

— Πρόσωπη φάνηκε τέλος. Τότε οι σωτήρες κατώρθωσαν νὰ παραβιάσουν τὴν πόρτα καὶ νὰ μποῦν μέσα.

— Ο διάδρομος είταν σιωπηλός. Τὰ σαλόνια ησυχο, οι διάδρομοι δν τάξει.

— Πολὺ ἀργά! είπε ένας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς.

Τέσσερα πτώματα είταν ἔκεινη : "Ο "Εμπερό καὶ δὲ Ζάμ, παθητικὰ προστηλωμένοι κι' οι δυν ἀπάνω στὸ σῶμα τῆς Ρούθ. Κι' δΓεργόρης, πιὸ μακρινά, μόνος καὶ δγριος, ξαπλωμένος σ' έναν καναπέ.

Αὐτὰ τὰ τέσσερα πρόσωπα είταν ωραῖα καὶ δὲν είχαν ἀδυνατίσαν. Η Ρούθ, μὲ τὰ μάτια κλειστά, χαμογελούσε.

Τοὺς έθισψαν μὲσ' τὸ χιόνι, μπρὸς στὸ σπίτι τοῦ δποίουν τὰ τέσσαρα, κατ' ἀπ' τὸν πρωτνό δηλο, ορχιζαν ν' ἀχτινοβολοῦν...